

архиепископ Јован Шаховској
ФИЛОСОФИЈА ГЛУМЕ (3)

Проповијед духа, наравно, може залијетати и под мостове. Али њој мјесто није тамо. „Не пришивају старим хаљинама закрпе од небивијене тканине“. Старе мјешине, старе хаљине свијета – то и јесте театар. Младо вино Царства Божијег се не може улијевати у њ. Поштено гледајући на историју, заиста треба рећи: не може... Ко мисли да може, и ко покуша да обузда океан тог старог живота, погинуће у његовим таласима.

Последње оправдање романтичарско-хришћана је ово: образ[1] Богослужења. Говоре: „Театар је изашао из религије“. Да, исто онако, као што

рају ослободити од власти оних који се моле као „гледаоци“.

Богослужење је позитивни примјер суштине живота. Театар – негативни. Живот није игра, него истина. Највећа могућа пропаст лежи између богослужења и театра. Театар глуми, као што глуми сав стари живот човјека. Богослужење – истинско – живи вишим животом, и открива ту истину вишег живота нижој равни у којој се сада налази човјек.

„Послужити“ (Мт. 20:26) је дошао Господ, и Свој живот је објаснио као служење Истини Откровења. Његова Истина јесте апсолутна не-гума, она

Библија нас учи, не вери у прогрес, ни вери у еволуцију, него вери у Живога Бога, Који мења ситуације у корист Своје Жетве. Кад ту човек преовлада над Богом и погорди се самим собом, Бог мења ситуацију, макар то било и по цену највеће цивилизације. Зато је велики молитвеник и вапијао Богу: „*Не дај Господе да човијек преовлада*“.

свешти владика Николај

је Деница изашао из анђеоског свијета, као излазак дисхармоније духа из Денице. Театар је заиста изашао из (religio) везе човјека са Творцем, и сада он представља разјединитеља духовне хармоније Царства духа; тачније, у њему се огледа то разједињење човјека од Творца.

Да је театар изашао из религије, види се по томе што је он ушао у њу (кроз „театралност“ богослужења, што представља страшну повреду духа). Он је изашао из ње, да би се вратио, и против тог његовог повратка се треба борити свим силама. Храм се мора ослободити од концертне културе; свештенослужитељи се мо-

је Простота и Пуноћа Битија. Театар, пак, јесте огледало свијета овога, криво огледало Живота.

У аналогји храма и театра тачно је само једно: и један и други предначинени су да одведу човјека из стања унутрашњег живота у којем се он налази. Један – на десно, други – налијево. Пут забављања човјека јесте широки пут (зато су позоришта пуна): „Многи иду њиме“ (Мт. 7:13). Пут служења Богу је узак, радостан, али сасвим на други начин, и њега може појмити само онај којег се до-такао дах Духа (зато су храмови празни): „мало људи иде њиме“ (Мт. 7:14).

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ПРВА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети апостоли Стахије, Амплије, Урван и др. св.муч. Епимах,
св. муч. Никола Хиоски, свети мученици Тбилиски
Лк. 8, 5 - 15, зч. 35; Гал. 2, 16 - 20, зач. 194.

архимандрит Василије (Бакојанис)

БЕЗ СВАЂЕ

Свађа, непријатељство, расправе у породици, и не само у њој, представљају рану за супруга, за супругу и за децу. Нико ништа не може да постигне свађом, него сви губе. Ко избегава свађу, он чини велику ствар за себе, своју супругу и за читаву породицу. И сигурно да постоји начин да свађа буде избегнута, довољно је само да постоји добра воља. Прочитајмо пажљиво доле наведени догађај и схватимо сами шта представља спасоносни лек.

Двојица монаха живели су заједно доста дуго година и никада се нису посвађали. „Да се на крају посвађамо једанпут, као што се свађају сви људи“, рекао је један од њих. „Али, ја не знам како се они свађају!“, одговорио му је онај други. „Ја ћу ти показати. Ево, ставићу једну циглу овде на средину, и ја ћу говорити да је ово моје, а ти говори да није, већ је твоје, и тако ће започети свађа“, рекао му је овај први. „То је Моје!“ „Не, није

твоје, Већ Моје!“ „успротивио се овај други. „Онда, пошто је је твоје, узми га и носи!“, рекао му је први. И на крају нису успели да се посвађају.

Видите, како је први, који је знао за свађу, попустио а није успео да размисли о томе да они покушавају да се посвађају. Он се инстинктивно повукао. И то зато што је То постао његов обичај, друга природа, да другоме попусти. Други монах није знао да се свађа зато што је онај први увек попуштао. И тако је њихов живот пролазио тихо и мирно.“

„Када живиш са неким треба да будеш као точак, да се окрећеш, да попушташ, а не као четвороугаоник који се не окреће (Старечник, Ава Матој, 13.) У овоме се сви слажемо осим што желимо да онај други буде као точак а ми да будемо као четвороугаоник који се не окреће. Међутим, то исто жели и други: да он буде четвороугаоник, а други да буде точак, тако да сви постајемо непокретни четвороугаоници, а то значи да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

нема заједнице међу нама.
Ако желимо, дакле, да
супружници живе у миру, један

буде тај који попушта. Али, он
нема ту обавезу као што је има
жена. Али, ако заиста воли

Зашто за време читања Апостола свештенослужитељи седе, и да ли за то време могу да седе и мирјани?

Одговор: За време читања Апостола Архијереј и сви свештеници (али не и ђакони) имају право да седе "као равни Апостолима по благодати учитељства и власти Свесветог Духа" (*Симеон Солунски, Тумацење Лишуртије, 38*). При томе Архијереј одлази на горње место и председава на њему као Челник и Управитељ Цркве; њему са обе стране седе архимандрити, игумани, протојереји и јереји, као "саслужитељи Светих Тајни и саветници у управљању повереном му паством"; њихова седишта свети Григорије Богослов назива "другим престолима презвитера, као председатеља народа и уваженог старешинства Цркве"; и сви други црквени писци ова места називају "свештеним сапрестолом". Мирјанима никако није дозвољено седење за време читања Апостола: они, напротив, треба да стоје са великом побожношћу, да слушају Реч Божију која им се чита и да пазе на њу, као да излази из уста самих апостола.

архиепископской Аверкије Таушев

од њих треба да постане точак, дакле треба увек да попушта. И апостол Павле каже да жена треба да попушта. „Жене, покуравајте се својим мужевима као

своју супругу, он јој попушта и испуњава њене жеље. Љубав коју осећа према њој не „дозвољава му да врши притисак на своју супругу. Када во-

Човек се стварно роди не онда када га мајка роди на свет, већ када поверује у васкрслог Господа Христа, јер се онда роди за живот бесмртни и вечни, а мајка роди дете за смрт, за гроб. Васкрсење Христово је мајка свију нас, свију хришћана, мајка бесмртника. Вером у васкрсење човек се поново рађа, за вечност рађа. - То је немогућно! примећује сумњало. А чуј шта васкрсли Богочовек вели: Све је могућно ономе који верује! - А верује онај који свим срцем, свом душом, свим бићем живи по Еванђељу васкрслог Господа Исуса.

прејодобни Јусџин Нови Гелијски

Господу" (Еф. 5, 22). Њој је „допало у удео“ да се бори против своје воље, свог егоцентризма, и да уноси мир у породицу спасавајући је.

Да ли то значи да ће жена бити жртва? Зар мушкарац не треба да попушта? Наравно, да мушкарац, ако жели, може да

лим другог, онда испуњавам његове жеље, чак иако се то противи мојим жељама.

„Победа је велико добро! Међутим, пораз, уколико је нужан, он је веће добро од победе!“ (Волт Витман). И такви херојски порази у браку, чине брак лепим.

архимандрит Василије Гондикакис

ДА БУДЕ ВОЉА ТВОЈА

Човек је свестан да је његов живот подложен смрти. И као што је Господ рекао, ако зрно пшенице паднувши на земљу не умре, онда једно остане, ако ли умре, род многи доноси (уп. Јн. 12, 24). Биће нам добро када будемо схватили и разумели да постоји Један Који нас Свемоћно љуби и разуме. Из Своје Љубави све је створио. Из Своје Љубави створио је све нас. Свако од нас има своје име. Свако од нас постао је заједничар Божанске Благодати. У једном трену можемо пронаћи вечност. И као што знамо, једним потезом Божанства, ад је био разрушен. И у једној честици Тела и Крви Христове можемо пронаћи сав Рај. Тако, ми опитујемо предукус Раја – када певамо „Вкусите и видите, јако благ Господ“ – да знамо и спознамо да Бог је Љубав. Ава Исаак је рекао „Не бој се Господа због величанствености Његове моћи, већ Га се бој због величанствености Његове Љубави“ – зато што се Он унизује, и предаје Себе на жртву, за нас, неразумне. Видимо у Молитви Господњој – Нашем Оцу, предату од Господа – да је централна прозба Да буде воља Твоја. Видимо да је у Гетсиманском Врту Христос рекао Ава, Оче, принеси чашу ову мимо мене (уп. Мт.26, 42, Мк.14, 36). Био је у душевној патњи, молећи се усрдно. Три пута је поновио ову Молитву и завршио је прозбом Али опет не како ја хоћу него како ти (уп. Мк. 14, 36). Према томе, ова прозба Да буде воља Твоја јесте наше драговољно приношење себе, Ономе, Јединоме, Који је Љубав. Када истински кажеш

Да буде воља Твоја тада проналазиш мир: сви проблеми су решени. То захтева смелост вере и жртвену љубав. Тако, постајеш део Чокота, смештен си у Њега, храћен си соковима Божанског Чокота, храћен си Самим Духом Живота Христовог, Онога Који је Сам завршио прозбом „Да буде воља Твоја“. Тако, на овај начин, премда живимо у свету, схватамо да упркос нашим слабостима постоји Неко Ко нас љуби. И проблеми живота нису решени нашим сопственим расуђивањем, већ предајући све Христу Богу – оно што тако често у Цркви изговарамо: Поменувши Пресвету, Пречисту, Преблагословену, Славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију, са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Ми такође, изговарамо Да буде воља Твоја, када се бавимо, оним, што зовемо Молитвом Срца, непрекидном молитвом, у којој кажемо Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешног. Ти си Бог Који је силан ; ја сам човек слаб. Имам поверења у твоју Љубав. Не доносим човечије судове; иштем само једно: Да буде воља Твоја. И ово иштем са свештеном молбом Помилуј ме грешног . Смилиј се на мене како Ти знаш, и како Ти хоћеш.

Према томе, треба да будемо свесни своје сопствене немоћи, и Силе Његове Који нас љуби, тако да можемо бити спокојни, умирени, чак и ако је све око нас у немиру, претеће, зато што постоји Један, Који уређује све на невидљив начин, и води путем којим Он жели.